

شرایط خاص اقلیمی، جغرافیایی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران و تاریخ دیرینه استقلال و جوشش فکری در زمینه های گوناگون بویژه در حوزه طب و درمان، وجود صدها دانشمند و نابغه مشهور و مورد وثوق ملل جهان در زمینه طب و درمان، وجود صدها جلد کتاب بعنوان منبع کامل دسترس طبیبی ایرانی و اسلامی در کشور و استعداد کشت دارو های گیاهی متنوع و بعضاً نایاب در جهان، علاقمندی و گرایش فرهنگی مردم ایران به طب بومی و اسلامی، عوارض داروهای شیمیایی، هزینه های بالای خدمات بهداشت و درمان، وفور دسته بزرگی از بیماریها و عدم توان درمان آن در جامعه از قبیل: (دیابت، سردرد، آلرژی، افسردگی، بیماریهای اتو ایمن و ...) موجب گردیده امروزه در کنار طب کلاسیک، از زمینه های پیشگیری و درمانی موثر طب سنتی ایرانی اسلامی نیز استفاده علمی بعمل آید که ضمن کمک به تامین بهداشت و سلامت جامعه، زمینه ای را برای تولید علم در این حوزه فراهم نموده و با استخراج شیوه های درمانی موثر در گذشته و تلفیق آن با ایده های جدید در بخش بهداشت و درمان، نظر دانشمندان جهان را به سوی منابع فرهنگی، دینی، علمی بویژه منابع ارزشمند طبی ما معطوف نماید. مکتب طب سنتی ایران، در دوران زرین شکوفایی تمدن اسلامی و باطلوع ستارگان پرفروغ تاریخ علم از جمله: رازی، اهواری، ابن سینا، اخوینی، هروی، جرجانی، حکیم مومن و ... برپایه خرد ورزی و با جدا ساختن سره از ناسره گسترش یافت و اکنون نیز توانایی حلّ برخی از معضلات علمی را در عرصه بهداشت، پیشگیری، تشخیص و درمان داراست. این مکتب باریشه ای ده هزارساله، انسان را فقط از بعد مادّی نمی نگرد، بلکه به ابعاد دیگر وجود او به عنوان خلیفه الهی نیز توجه دارد. در این دیدگاه، حفظ سلامت مقدم بر درمان است و توجه به روش زندگی و تأمین هوای سالم، تغذیه درست، فعالیت کافی، استراحت به اندازه و تعادل حالات روحی روانی شعارب طب سنتی ایران است. اکنون جامعه ی پزشکی جهان به اهمیت روش های درمان طبیعی و مکاتب طب سنتی و مکمل پی برده است و دانشکده ها و مراکز تحقیقاتی بسیاری در غرب و شرق جهان تاسیس یافته و علاوه بر تربیت دانشجو در این حوزه ها، به پژوهش برای به کارگیری روشهای مختلف طبّی که سابقه علمی و تاریخی دارند، مشغول می باشند. این حرکت، همچنین موجب شده است که پزشکان و محققان در ایران و دیگر کشورهای جهان به شناخت مبانی طب سنتی ایران گرایش بیش از پیش پیدا نمایند. براساس نقشه جامع علمی سلامت، جمهوری اسلامی ایران در سال 1404 کشوری است با مردمی برخوردار از بالاترین سطح سلامت و دارای عادلانه ترین و توسعه یافته ترین نظام سلامت در منطقه که به لحاظ مراعات حقوق اسلامی، انسانی، مدنی، پاسخگویی و تکریم خدمت گیرندگان نظام سلامت در جایگاه اول 25 کشور منطقه آسیای جنوب غربی قرار خواهد گرفت. این مهم به استناد قانون برنامه پنجم توسعه کشور بایستی از مسیر الگوی توسعه اسلامی ایرانی حاصل شود. طب سنتی ایرانی به عنوان یکی از 3 مکتب عمده طب مکمل (یا جایگزین) بیش از همه با الگوی اسلامی- ایرانی تطابق و هم خوانی دارد و در کنار طب سنتی ایران، طب سنتی چین و طب سنتی هند هم به عنوان دو مکتب طبی از پشتوانه غنی تجربی و فلسفی برخوردارند. منزلت، جایگاه و اهمیت طب سنتی و مکمل در هندسه سلامت کشورها به قدری است که سازمان بهداشت جهانی، کشورهای عضو را مکلف به تسهیل Integration آن در سیستم سلامت خود نموده است. خوشبختانه در کشور جمهوری اسلامی ایران، از سال 1386 طب سنتی ایرانی به عنوان یک رشته آکادمیک و در مقطع دکترای تخصصی (Ph.D) حیات مجدد خود را با رویکردی دانشگاهی آغاز نمود و مقرر گردیده علاوه بر این رشته، رشته های داروسازی سنتی و تاریخ علوم پزشکی در تمامی دانشگاه های علوم پزشکی تیپ 1 راه اندازی شود. به همین نظر دانشکده طب سنتی دانشگاه علوم پزشکی تبریز با سه گروه آموزشی "طب سنتی، داروسازی سنتی و تاریخ علوم پزشکی"، فعالیت های آموزشی خویش را از سال 1391 آغاز نموده است.